

Karin Rehnqvist Alfvénpristagare 2007

Foto taget vid minifestivalen i Stockholms Konserthus 2006

Karin Rehnqvist (född 1957) växte upp i Nybro där hon livfullt tog del i kyrkans musik, framför allt körsången. År 1980 kom hon till Musikhögskolan i Stockholm, utbildade sig till musiklärare och studerade komposition för bland andra Gunnar Bucht, Pär Lindgren och Brian Ferneyhough.

Genombrottet som tonsättare kom 1983 med *Davids nimm*, som har kallats ”en bakvänd polska”, inspirerad av att hon hörde en insjungning spelas upp baklänges. Under många år var hon ledare för ”Stans kör” i Stockholm och under första hälften av 2000-talet var hon composer in residence hos Svenska Kammarorkestern i samverkan med Skotska Kammarorkestern.

Med musik inom ett brett spektrum av genrer har hon blivit känd både i Sverige och internationellt. Verk som *Solsången*, *Puksånger-lockrop*, *Ljus av ljus*, *Arktis*, *Arktis*, *Till ängeln med de brinnande händerna* kan nämnas i hennes rikhaltiga produktion. Hon är i dag en av de oftast spelade svenska tonsättarna på den internationella scenen.

Ett aktuellt exempel är uruppförandet av *Salve regina – Heavenly Queen* som äger rum i Amsterdam 24 maj med Nederlands Kamerkoor och Nieuw Ensemble. Under våren spelas hennes ”operarysare” för barn, *Sötskolan*, i Braunschweig.

Karin Rehnqvist har genom att anknyta till folkmusiken hittat en väg till framåtriktat nyskapande.

Den uråldriga sångteknik som kallas kulning har hon integrerat i ett modernistiskt och högst personligt tonspråk – och alltmer gjort detta kraftfulla uttrycks sätt känt utanför den svenska folkloretradi-

tionen. Hennes framhävande av kvinnorösten – inte bara den välartat skolade, utan också den starka, ibland råa stämma som hörs eller anas bakom gamla tröstande vaggssånger, gråter-skors känsloladdade uttryck, ramsors och besvärjelsers burleskeri – har fört in något nytt och mycket vitalt i den länge så mansdominerade konstmusiken. Koralen klingar inuti ropet, vi hör hednisk andakt och profan hymn. Ett slags motto, som hon lånat från en schamanskald, talar om att söka ett ursprung, att börja ”där det ursprungliga träder fram”. Hon lyssnar efter det rop som fanns före alla språkliga uttryck – hon lyssnar till de ljusa barnrösternas klanger, hon lyssnar efter ramsa och hymn, psalm och besvärjelse, åkallan och bespottelse, gråterskans klagan och vaggvisans tröst – någonstans har de ett gemensamt ursprung. Hennes utåtvända rop riktar sig inte bara till fjärran lyssnare utan lodar också efter det som, med Gunnar Ekelöfs ord, är ”botten i oss alla”.

BENGT EMIL JOHNSON